

[Stegger Nielsen.]

gen af 1949, men jeg har forstået, at et flertal har samlet sig om ikke at stille forslag herom, idet den højtærede statsminister under udvalgsarbejdet i bemærkninger, som han fremsatte på forsvarsministerens vegne, har givet tilsagn om at fremme forsvarskommissionens arbejde mest muligt, så at den ny forsvarsordnings gennemførelse ingen relation har til bemyndigelseslovens udløbsterid, udgangen af 1949. Desuden vil man ved bemyndigelseslovens praktisering foretage materielanskaffelser og udbygninger på linie med den hidtidige praksis.

Udfra denne opfattelse og udfra disse kendsgerninger kan jeg på mit partis vegne anbefale nærværende lovforslag til hurtigt og velvillig behandling.

Malchau: Under andre omstændigheder måtte der vel nok næres den største betænkelighed ved at tiltræde en ny forlængelse af bemyndigelserne til forsvarsministeren. Hele dette spørgsmål har imidlertid været genstand for grundig drøftelse i det andet høje ting, og der er derfor ikke grund for mig her til at gentage de synspunkter, som er fremsat dér. Jeg kan fuldt ud slutte mig til, hvad mit partis ordfører i det andet høje ting i så henseende har udtalt. Den højtærede statsministers løfte på forsvarsministerens vegne i folketingsudvalget om størst mulig fremme af forsvarskommissionens arbejde og om, at forsvarsberedskabet vil blive yderligere forbedret, bl. a. ved materielanskaffelser, gør vel ikke glæden over at skulle tiltræde lovforslaget større, men betyder dog, at betænkelighederne ikke er tilstede i samme grad, som de ellers ville have været. Hertil kommer statsministerens skydebanetale fornylig, der vel nok må kunne lages som en programudtalelse med hensyn til regeringens syn på landets fremtidige forsvar, og som vel tillige må kunne virke som en beroligende og stimulerende indsprøjtning på dem, der måske står noget tvivlende overfor regeringens hensigter i så henseende.

Forudsætningen for vor tilslutning til det foreliggende lovforslag er altså for det første, at denne lov ikke benyttes til at sinke gennemførelsen af en ny forsvarsordning, og for det andet, at loven ikke bruges længere end højest nødvendig, helst ikke gyldighedstiden ud.

Selvom det således er med beklagelse, at vi igen må gå med til at forlænge bemyndigelsesloven til forsvarsministeren, skal jeg alligevel under hensyn til de udtalelser,

jeg lige har fremsat på mit partis vegne, anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse her i det høje ting.

P. N. Petersen (Røjle): Det er meget beklageligt, at de militære og politiske forhold ikke alene her i landet, men også ude i den store verden, endnu ikke er så afklarede, at der kan tilvejebringes et grundlag for en varig ordning af vort militærvæsen her i landet. Den 26. juni 1945 blev De Forenede Nationers pagt undertegnet i San Francisco, og den 7. september samme år blev den godkendt af den danske rigsdag, hvorefter Hans Majestæt Kongen i statsrådet den følgende 11. september ratificerede pagten på Danmarks vegne. Jeg nævner dette, fordi artikel 43 i denne pagt skal danne grundlaget for Danmarks kommende forsvarsordning, der skal tilvejebringes efter en overenskomst mellem De Forenede Nationer og os på sikkerhedsrådets initiativ. Det fremgår af stk. 3 i den pågældende artikel, ligesom det fremgår af stk. 2, at en sådan overenskomst skal fastsætte antal og art af de nævnte styrker, deres beredskabsgrad og fordeling i almindelighed. Det er grundlaget. Men til dato er der ikke udgået noget initiativ i så henseende fra sikkerhedsrådets side, og vi kan derfor på nærværende tidspunkt ikke vide noget om antallet og arten af de styrker, der kan blive tale om. Det eneste, vi med sikkerhed ved, er, at vi ifølge artikel 45 har forpligtet os til at holde et nationalt luftvåben, der er rede til øjeblikkelig anvendelse ved en fælles mellemfolkelig tvangsforanstaltning, og det er en del af forklaringen på, at vi fra det radikale venstres side fornylig har givet tilslutning til indkøb af maskiner til luftvåbenet; men deraf følger også, at man ikke i fremtiden må regne med støtte fra vor side, når der er tale om indkøb af materiel, som vi ikke med sikkerhed ved, at der vil være anvendelse for under den endelige ordning.

Der er ikke noget at sige til, at der i sommeren 1945 blev gennemført en bemyndigelseslov for forsvarsministeren, da alt det materiel, vi havde ved overfaldet den 9. april 1940, tid efter anden blev fjernet eller ødelagt af tyskerne, som derigennem gav os en levende anskuelsesundervisning i, hvad der sker, når et lille folks militærapparat kolliderer med en stormagts. Efterhånden som tiden skrider frem, bliver det imidlertid mere og mere meningsløst at lade forsvarsministeren administrere alene ved hjælp af bemyndigelseslove. Det er jo ikke småbeløb, der her er tale om. Undersøger